

SE ZICE CĂ AR FI FOST ODATĂ o doamnă foarte, foarte bogată, care avea doi băieți. Din prima căsătorie îi rămăsese un băiat căruia îi zicea Jingolet. Și băiatul acesta era ursit să fie mereu hărțuit de o vrăjitoare rea. Dintr-a doua căsătorie avea alt băiat, pe nume Căciuliță, și care, dimpotrivă, era ocrotit de o zână bună. Acești doi frați se iubeau între ei nespun de mult și când i se făcea unuia vreun rău, suferea și celălalt.

Într-o zi, mama lor îi spuse lui Jingolet:

– Du-te până la casa noastră de la țară și du-i îngrijitoarei casei borcanul acesta cu dulceață și pișcoturile pe care le-am făcut pentru ea. Biata femeie este bolnavă și se va bucura tare, tare mult ducându-i-le.

Jingolet luă ceea ce-i dădu maică-sa și plecă. Trecură două zile și băiatul nu mai dădu niciun semn de viață.

Vreți să cunoașteți pricina? O veți afla îndată.

Pentru a ajunge la căsuța de la țară, Jingolet trebuia să treacă printr-o pădure. Băiatul se opri acolo să culeagă niște alune, dar pe când dădu să le spargă, numai ce văzu venind către el un lup alb, cu ochi mari, roșii, care-i vorbi:

– Ascultă, Jingolet! Știi că ai la tine niște pișcoturi și un borcan cu dulceață. Dacă nu mi le dai numaidecât să le mănânc, să știi că te voi mânca pe tine!

– De ce să ți le dau? Răutăciosule! Tu nu ești bolnav și n-ai nevoie de dulciuri, răspunse el.

– Ei bine, îți mai spun o singură dată, Jingolet, dacă nu-mi dai imediat dulceața și pișcoturile, te mănânc și nu mai rămâne nici urmă din tine.

Jingolet n-avu încotro și se văzu silit să-i dea lupului cel lacom bunătățile înmânate de maică-sa. Dar, după această ispravă, se temu să se mai înapoieze acasă.

Căciuliță era foarte mâhnit și chiar îngrijorat de lunga întârziere a fratelui său. Dar mare îi fu mirarea când găsi, a doua zi, în odaia lui, o pereche de ciuboșele roșii atât de frumoase și de lucioase, încât îi luau ochii. Bineînțeles că nu-l răbdă inima să nu le încerce. Și, deodată, se trezi făcând niște pași mari ca de uriaș. Apoi, nici una, nici două, se pomeni în pădure, unde îl găsi pe fratele lui care-i spuse plângând în hohote cum se oprise să culeagă alune, cum îi mâncase lupul alb dulciurile și cum după aceea îi fusese frică să se mai întoarcă acasă.

Căciuliță îl liniști și, sărutându-l pe obraji, îi spuse:

– Așteaptă-mă puțin aici și nu te mai teme de nimic. Voi vedea eu cum am să îndrept totul.

Zicând acestea, se duse repede în oraș, cumpără un borcan cu dulceață și niște pișcoturi și le duse îngrijitoarei casei de la țară. Îl luă apoi pe Jingolet de mână și porni cu el frumușel acasă, rugând-o pe mama să-l ierte pentru întârziere. Spuse că nu se simțise tocmai bine și că a fost nevoit să stea vreo două zile în pat, la țară.

Trecură alte vreo opt zile de la prima lui călătorie și Jingolet fu iar trimis să ducă în dar niște cești de porțelan, foarte frumoase, unor prieteni ai casei. Căci era ziua lor.

– Ascultă, fiule, te rog să fii cu mare băgare de seamă. Dacă le spargi, va fi vai și amar de tine, îi spuse maică-sa.

Jingolet luă ceștile și plecă. Era tare cald. Băiatul se opri la malul unei ape să se mai răcorească. Și ce îi veni deodată în gând?! Să desfacă pachetul să vadă și el ceștile cele frumoase. Le scoase dar, una câte una, și cum sta așa, privindu-le, îi răsări din nou în cale lupul cel alb.

– Ia ascultă, Jingolet, îl întrebă lupul. Știu că ai întotdeauna câte ceva bun de mâncare. Ce-mi dai acum să mănânc, că mi-e tare foame?

– Făptură lacomă ce ești! îi strigă, înfuriat, băiatul. De câte ori mă întâlnești, îmi ceri de mâncare. Iată, acum n-am decât niște cești de porțelan. Cred că n-ai să le mănânci și pe astea?

– Nu, dar am să te mănânc pe tine, băiețelule! Hai, pregătește-te! În câteva clipe, nu va mai rămâne nimic din oscioarele tale!

Și lupul vru să se arunce asupra lui, dar băiatul fu mai tare. Își luă picioarele la spinare și fugi, fugi de-i sfârâiau călcâiele.

Lupul alergă după el, călcă peste cești, le sparse în bucăți și era gata-gata să-l prindă pe bietul Jingolet, să-l mănânce. Dar iată că, dintr-odată, ca din cer, Căciuliță pică la timp cu botinele lui roșii. Îi aruncă o halcă bună lupului cel răutăcios, care se mistui repede printre copaci să o înfulece, apoi își luă fratele de mână și îi vorbi:

– Eram sigur că îți va ieși din nou în cale lupul cel rău, de aceea ți-am luat urma. Spune, unde sunt ceștile? Ce-ai făcut cu ele?

– Iată-le! Nu le vezi? Sunt făcute zob! răspuse Jingolet abia ținându-și plânsul.

– Necazul ăsta va fi ceva mai greu de îndreptat, răspuse Căciuliță. De unde să iau atâția bani, să cumpăr asemenea cești scumpe?!

– Dar, lasă, ne descurcăm noi! răspuse apoi tot el. Vino acasă cu mine. Voi ști să te ocrotesc și de data aceasta.

Căciuliță își sili fratele să-l urmeze și, știind câtă încredere avea mama în îndemânarea lui și cum nu făcuse niciodată vreo poznă, îi spuse oftând că el fusese acela care spărsese ceștile, pe când se juca prin pădure cu Jingolet.

Și fiindcă nu i se întâmplase niciodată nimic, mama îl iertă, fără să mai caute pricină cuiva și să-l afle pe adevăratul vinovat. Și iar mai trecu un timp. Într-o bună zi, îi spuse iar lui Jingolet:

